

OCZAROWANY (3) *part praet pass pf*

Oba o oraz oba a jasne.

sg m N oczarowany (1). ◇ pl A subst oczarowané (2); [-é], -(e) (2).

Sł stp brak, Cn notuje, Linde XVIII w. s.v. oczarować.

Który uległ działaniu czarów, zaczarowany; cantatus, decantatus, delinitus, excantatus, incantatus, larvatus, obcantatus Cn (3) : Fascinans – Oczarowany. Calep 409a.

a. *W funkcji rzeczownika (2) :*

[W porównaniu: Którego to wczciwego piękność/ iako słonecznych promieniów iafność/ gdy nas okryje/ zaraz iako oczarowané zá sobą wiedzie. SenekaGórn 200.]

Szereg: »opętany albo oczarowany« (2): [Modlitwa] Zá opętane álbo oczárowáne. LatHar 624, Aaa5.

Cf OCZAROWAĆ

DD